

Ἐκκλησία Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος
Ἱερὰ Σύνοδος

Αναγνωσθήτω ἐπ' Ἐκκλησίας

Ἀριθμ. Πρωτ. 3181

Ἐν Ἀθήναις, 29-03/11-04-2022

Ἀναστάσιμο Μήνυμα 2022

*«Τοῦτο δέ ἐστι τὸ θέλημα τοῦ πέμψαντός με (Πατρός),
ἵνα πᾶς ὁ θεωρῶν τὸν Υἱόν, καὶ πιστεύων εἰς Αὐτόν,
ἔχει ζωὴν αἰώνιον, καὶ ἀναστήσω αὐτὸν ἐγὼ ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ»
(Ἰω. στ' 40)*

Ἀγαπητοὶ Πατέρες καὶ Ἀδελφοί ἐν Κυρίῳ Ἀναστάντι·

Ἔφθασε τὸ καὶ πάλιν ἡ κοσμοχαρμόσυνη ἡμέρα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου, ἡ πανυπέρλαμπρη καὶ φωτοπάροχη! Ὁ Σωτῆρας μας Χριστός, ὁ Ὅποιος εἶχε ὑποσχεθεῖ αὐθεντικῶς στὴν διδασκαλία Του ὅτι θὰ ἀναστήσει τοὺς πιστοὺς Του, δὲν ἦταν βέβαια δυνατόν νὰ μὴν ἀναστήσει τὸν Ἐαυτό Του αὐτεξουσίως! Ὡς Ἄνθρωπος ἔπαθε, ἐσταυρώθη καὶ ἐτάφη, ἀλλ' ὡς Θεὸς ἀνέστη καὶ μᾶς χάρισε ζωὴ αἰώνια, ἀφθαρτὴ καὶ ἀτελεύτητη.

Ἦλθε στὴν γῆ ὡς Θεάνθρωπος γιὰ νὰ ἐκπληρώσει τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ Πατρὸς καὶ γιὰ νὰ φανερώσει τὴν δόξα Του, «δόξαν ὡς μονογενοῦς παρὰ Πατρός, πλήρης χάριτος καὶ ἀληθείας» (Ἰω. α' 14). Ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Πατρὸς ἐγίνε Ἄνθρωπος γιὰ νὰ χαρίσει σὲ ὅσους

τὸν δέχονται θεληματικὰ καὶ αὐτοπροαίρετα τὴν θεία υἰοθεσία: τὸ νὰ γίνουν δηλαδὴ «τέκνα Θεοῦ» (Ἰω. α' 12). Τὸ θέλημα τοῦ Πατρὸς εἶναι νὰ μὴν ἀπολεσθεῖ κανεὶς ἀπὸ τοὺς πιστοὺς, ἀλλὰ νὰ τύχουν ὅλοι ἀναστάσεως· νὰ θεωροῦν καὶ νὰ πιστεύουν στὸν Υἱὸ Του, ὡς «Θεὸν ἀληθινόν, ἐκ Θεοῦ ἀληθινοῦ», γιὰ νὰ ἔχουν ζωὴ αἰώνια καὶ νὰ ἀναστηθοῦν στὴν ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ τῆς Κρίσεως (Ἰω. στ' 39-40).

Ὅλοι βέβαια θὰ ἀναστηθοῦν κατὰ τὴν ἔνδοξη Δευτέρα Παρουσία, δίκαιοι καὶ ἄμαρτωλοί: οἱ

πρῶτοι «εἰς ἀνάστασιν ζωῆς», οἱ δεύτεροι «εἰς ἀνάστασιν κρίσεως» (Ιω. ε' 29). **Ο**ἱ πρῶτοι γιὰ νὰ ἀναληφθοῦν στὴν αἰώνια συνάντηση καὶ συνύπαρξη μὲ τὸν Θεὸ στὴν Βασιλεία Του, οἱ δεύτεροι γιὰ νὰ κατακριθοῦν σὲ κόλαση αἰώνια (πρβλ. Ματθ. κε' 31-46).

Σὲ αὐτὴ τὴν ζωὴ θεωροῦμε τὸν Υἱὸ μὲ τοὺς ψυχικοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς πίστεως, οἱ ὅποιοι διανοίγονται μὲ τὸν ἀγῶνα καθάρσεως ἀπὸ τὰ πάθη καὶ μὲ τὰ ἀγαθὰ ἔργα· διαφοροετικά, παραμένουν κλειστοὶ καὶ ἀδυνατοῦν νὰ ἀποδεχθοῦν τὸ ὑπέρολογα δόγματα τῆς Πίστεως, ὅπως καὶ τὶς ἀνάγκες τοῦ πλησίον, τοῦ συνανθρώπου, τοῦ κάθε «ἐλαχίστου» ἀδελφοῦ, ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ εἰκόνα Θεοῦ.

* * *

Ἡ «πηγὴ τῆς Ζωαρχίας», ὁ Κύριος καὶ Θεὸς μας γιὰ νὰ μᾶς δείξει καὶ τὸν τρόπο ἐνώσεως καὶ «ἀνακράσεως» μαζί μας, βεβαιώνει ὅτι εἶναι ὁ «Ἄρτος τῆς Ζωῆς» (Ιω. στ' 48), «ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβαίνων ἵνα τις ἐξ αὐτοῦ φάγη καὶ μὴ ἀποθάνῃ» (Ιω. στ' 50). **Κ**αὶ συνεχίζει ἀποκαλυπτικά: «**Ἐ**γὼ εἰμι ὁ Ἄρτος ὁ Ζῶν, ὁ ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ καταβάς· ἐάν τις φάγη ἐκ τούτου τοῦ Ἄρτου, ζήσεται εἰς τὸν αἰῶνα· καὶ ὁ Ἄρτος δέ, ὃν ἐγὼ δώσω, ἡ σὰρξ μου ἐστίν, ἣν ἐγὼ δώσω ὑπὲρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς» (Ιω. στ' 51).

Ὁ Θεάνθρωπος Χριστὸς τέλεσε τὸν Μυστικὸ Δεῖπνο καὶ θυσιάσθηκε στὸν Σταυρὸ γιὰ νὰ μᾶς δώσει αὐτὴ τούτη τὴν Σάρκα Του, τὴν ἐνωμένη μὲ τὴν Θεότητα, γιὰ νὰ γίνουμε κοινωνοὶ καὶ μέτοχοι θείας ζωῆς. **Π**έθανε γιὰ νὰ νικήσῃ τὸν θάνατο καὶ ἀναστήθηκε γιὰ νὰ μᾶς χαρίσῃ τὴν ἀνάσταση. **Ἄ**ν ὅμως δὲν φάγουμε τὴν Σάρκα Του καὶ δὲν πιοῦμε τὸ Αἷμα Του, δὲν θὰ ἔχουμε ζωὴ ἀληθινὴ καὶ αἰώνια: «**Ὁ** τρώγων μου τὴν σάρκα καὶ πίνων μου τὸ αἷμα, ἔχει ζωὴν αἰώνιον· καὶ ἐγὼ ἀναστήσω αὐτὸν ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ· ἡ γὰρ σὰρξ μου ἀληθῶς ἐστὶ βρωσίς, καὶ τὸ αἷμα μου ἀληθῶς ἐστὶ πόσις» (Ιω. στ' 54-55).

Εἶναι ξεκάθαρο ὅτι γιὰ νὰ ἀξιωθοῦμε αἰωνίου ζωῆς καὶ ἀναστάσεως, εἶναι ἀπαραίτητο νὰ λαμβάνουμε τὰ θεοποιὰ ἅγια Μυστήρια σὲ αὐτὴ τὴν ζωὴ, τὰ ὅποια παρέχουν Πνεῦμα Ἅγιο. **Μ**όνον ἔτσι χορταίνουμε τὴν νοητὴ πείνα καὶ δίψα μας καὶ ποθοῦμε τὴν μακαρία ζωὴ τῆς αἰωνιότητος, τὴν ὁποῖαν προγευόμαστε μέσα μας ἤδη ἀπὸ τὴν παροῦσα ζωὴ.

* * *

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἐγερθέντι·

Γιὰ νὰ μετάσχουμε τοῦ Πασχαλίου Δείπνου τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ γιὰ νὰ ἐορτάσουμε πραγματικὴ Ἀνάσταση Χριστοῦ καὶ ἀνάσταση τῆς ὑπάρξεώς μας, πρέπει νὰ παραμένουμε σὲ κατάσταση μετανοίας καὶ φόβου Θεοῦ. **Α**ὐτὴ εἶναι ἡ δικὴ μας συνεισφορὰ ὡς βασικὴ

προϋπόθεση συμμετοχῆς. **Ν**ηστεύσαμε καὶ προετοιμασθήκαμε γιὰ νὰ φθάσουμε στὴν Λαμπρῆ, ἀλλὰ ἡ προσπάθεια δὲν σταματᾷ· κατ' οὐσίαν δὲν ἔχει λήξει. **Ὅ**σο ἡ συνείδησή μας παραμένει ἀγαθὴ καὶ ἀκατάκριτη, ἡ ψυχὴ μας δέχεται τὸν ἀρραβῶνα τῆς δικῆς μας ἀναστάσεως. **Ὅ**σο πλησιάζουμε στὸν Θεό, τόσο ἀπομακρυνόμαστε ἀπὸ τὴν σκλαβιὰ τῆς ἁμαρτίας.

Ὁ ἐχθρὸς διάβολος δὲν παύει συνεχῶς νὰ δημιουργεῖ μέσα μας βουνὰ ἀπὸ διανοητικὰ ἐμπόδια: ὅτι ἡ ἁμαρτία εἶναι δῆθεν τρόπος ζωῆς, ὅτι πρόκειται γιὰ κάτι δῆθεν ἀνυπέρβλητο· ὅτι ἡ ἐξακολούθηση τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς ἀποτελεῖ διακινδύνευση ποὺ γεμίζει φόβο στὸν κόσμο τοῦτο· φόβο γιὰ τὴν εὐημερία, γιὰ τὶς σχέσεις, γιὰ τὶς ἐπιδιώξεις, ἀκόμη καὶ γιὰ τὴν ἴδια τὴν βιολογικὴ ζωὴ· μήπως, δηλαδή, ἀσθενήσουμε, μήπως πεινάσουμε, μήπως ἐμπλακοῦμε στὰ δεινὰ τοῦ ἤδη ἐκσπάσαντος ἀπειλητικοῦ πολέμου, μήπως δὲν θὰ μπορέσουμε νὰ κινηθοῦμε καὶ νὰ ἐργασθοῦμε ἀνεμπόδιστα, μήπως δὲν προλάβουμε νὰ ἐκπληρώσουμε τὰ ὄνειρα καὶ τὶς προσδοκίες μας...

Ὅμως, ὅλα αὐτὰ ἔστω καὶ ἂν ἀποτελοῦν πιθανότητες, κανονικὰ δὲν ἔχουν οὐσιαστικὴ ἰσχὺ. **Κ**ανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς στερήσει τὴν πίστη, τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν ἀγάπη. **Ὀ**ὐδεὶς δύναται νὰ μᾶς χωρήσει ἀπὸ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ! (Ρωμ. γ' 35-39). **Μ**όνον ἀπατηλοὶ ἐκφοβισμοὶ ὑπάρχουν. **Μ**ὴν περιπέσουμε στὴν παγίδα τῆς ἀμφιβολίας καὶ τῆς ὑποχωρήσεως. **Ν**ὰ προχωροῦμε μὲ ὑπομονὴ καὶ ἀνδρεία ἐκεῖ ὅπου ὁ Ἀναστημένος Κύριος μᾶς προσκαλεῖ: στὸν Σταυρὸ καὶ στὴν Ἀνάσταση, ἀσφαλισμένοι μὲ τὸ πνεῦμα τῆς Μετανοίας ζωντανὸ μέσα μας! **Τ**ότε ἡ χαρὰ καὶ ἡ πλησμονὴ τῆς Ἀναστάσεως θὰ μᾶς ἀνυψώσουν στὴν θεία χαρμονὴ τῆς προσδοκίας μας: στὴν Νίκη, στὴν Ζωὴ καὶ στὴν αἰώνια Βασιλεία. **Ἀ**μήν!

Χριστὸς Ἀνέστη! Ἀληθῶς Ἀνέστη!

Μετὰ πατρικῶν εὐχῶν καὶ εὐλογιῶν
† Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Καλλίνικος
καὶ τὰ Μέλη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου